

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (St.bl. No. 124).

Oppericht door H. C. Voorhoeve Jzn. | Vereerd door de intekening van Hare Majesteit de Koningin.

REDACTEUR-UITGEVER J. N. VOORHOEVE, DEN HAAG.

Met vaste medewerking van de Heeren: H. J. EMOUS, Amsterdam; Dr. B. H. GEBHARDT, New-York; B. TEN KATE, Rotterdam; P. J. KLOPPERS, Groningen; A. LUKKIEN (ALBERT), Den Haag; H. B. v. LUMMEL, Nijmegen; L. PENNING, Zeist; J. POSTMUS, Amsterdam; Dr. J. VOORHOEVE, Dillenburg; Dr. N. A. J. VOORHOEVE, Den Haag, en van de Dames H. S. S. KULPER en WILH^l RIEM-Vis, Den Haag.

Verschijnt des
ZATERDAGS.

Adres voor Redactie en Administratie: Bureau „Timotheüs,” Den Haag.

Abonnementsprijs
f 3.50 per Jaargang.

Wat de mensch zaait, dat zal hij ook maaien.

Een ware gebeurtenis.

Wij treden een nette woning binnen in de stad R. In de gezellige woonkamer zit het gezin, op dat oogenblik bestaande uit vader, moeder en drie zoons, aan den avonddissch. Er zijn ook nog drie dochters, maar die bevinden zich allen in betrekking. De vierkante tafel is gedekt met een helderwit servet, waarop voor elk een paar flinke boterhammen met kaas zijn neergezet, terwijl de moeder bezig is de geurige koffie in te schenken, die op een eenvoudig zwart blad vóór haar staat. Daarna ontbloot de vader het hoofd — hij droeg in huis altoos een zwart mutsje — en vol eerbied dankt hij den Gever van alle goede gaven voor de zegeningen hun geschonken. „Wij hebben ze alle verbeurd,” zoo eindigt hij, „maar het is uit genade om Jezus' wil, dat Gij ze ons schenkt. Geef ons een recht dankbaar hart, en wil ons ook zeer begeerig maken naar dat ware brood, dat uit den hemel is neergedaald om aan onze zielen voedsel te schenken. Amen.”

Nu begonnen zij toe te tasten, en toen allen verzadigd waren, stond een der zoons op om zijn vader den Bijbel aan te geven. Juist had deze daaruit een gedeelte voorgelezen, toen de deur geopend werd en de oudste dochter binnentrad. „Dag vader, dag moeder,” sprak zij op onverschilligen toon, terwijl zij haar broeders ternauwernood even toeknikte; daarop greep zij een ledigstaanden stoel, zette dien bij de tafel en ging zitten zonder verder een woord te zeggen.

„Ik ga nog even uit, vader!” sprak de oudste zoon, „ik snak naar een beetje lucht!”

„Goed jongen; vóór elf uur ben je binnen, niet waar?”

„Natuurlijk, vader!”

„En ik ga naar bed,” sprak de tweede; „ik ben moe.” „Mag ik ook nog even uitgaan, vader?” vroeg de jongste zoon, „ik wou zoo graag nog een luchtje scheppen.”

„Ik ga met je mee, Frans,” sprak de oude Korenaar, terwijl hij zijn vrouw veelbeteekenend aankeek, „ik ben ook de deur nog niet uit geweest vandaag.”

Zoo bleven dus moeder en dochter alléén, en dit was het juist wat beiden wenschten; de moeder, omdat zij vreesde voor het opvliëgend karakter van haar echtgenoot, terwijl zij haar zoons liever niet tot getuigen wilde hebben van de booze woorden, die haar dochter stellig weer spreken zou. En de dochter, omdat zij haar vader vreesde, zich schaamde voor haar broeders, die alle drie jonger waren dan zij, en omdat zij toch haar wil wilde doorzetten. Wat wilde zij dan? Trouwen met een persoon, die bekend stond om zijn losbandigheid en die van God noch zijn gebod iets weten wilde. Eenige jaren reeds had zij omgang met hem en menig woord van afkeuring had zij daarover van haar ouders moeten hooren, die haar bovendien verboden hadden, ooit met hem thuis te komen. Dien omgang geheel beletten konden zij echter niet, want Martha — zoo heette het meisje — was in betrekking, en zoo dikwijls zij uitging kon zij hem ontmoeten, te meer daar hij schoenmaker van zijn vak en aan geen vaste werkuren gebonden was.

Dat dienstbaar zijn begon haar echter te vervelen, en met booze woorden en allerlei bedreigingen had zij reeds getracht, haar vader te bewegen toestemming te geven tot haar huwelijk. Hij weigerde echter beslist, want hij wist, dat hij daarmee zijn kind in haar ongeluk zou helpen.

„Ik heb mijn dienst opgezegd tegen het einde van deze maand,” zoo begon Martha nu het gesprek.

„Opgezegd!” riep de moeder uit en zag haar verbaasd aan, „Waarom? Je hadt het daar toch goed?”

„Ik hoop het nog beter te krijgen,” was het norsche antwoord.

„Heb je al uitgezien naar een anderen dienst?”

„Neen, ik ga niet meer dienen.”

Uitvindingen en Ontdekkingen

De veldmachine.

Reeds langen tijd heeft men in Engeland en Amerika den stoom gebruikt bij den landbouw. Niet alleen, zooals in ons land, bij het dorschen, maar ook bij ploegen, eggen en maaien. Men kwam er dáár eerder toe dan hier, omdat de boerderijen er over 't algemeen veel grooter zijn dan hier. Toch voldeed de stoommachine over 't algemeen niet zóó goed, dat ze de paarden van den akker verdrong. Inimmers ze moest op 't einde van het stuk bouwland blijven staan en met kettingen ploeg of maaimachine naar zich toe halen. Bovendien kostte het veel moeite om de zware locomobielen op de rechte plaats te zetten.

Thans echter heeft men op vele plaatsen in Engeland proeven genomen met de veldmachine en de proeven zijn prachtig gelukt. De veldmachine is een petroleum-motor-car, een eenvoudige automobiel van sterke constructie. De twee zijwielen hebben zeer breede banden met dwarse randen er over, zoodat er geen gevaar is, dat ze doelloos gaan rond-draaien; ze grijpen dadelijk vast in gras of bouwland. Eén man kan de machine hanteeren. Men spant haar evenals een paard vóór den ploeg, en daar zij een vermogen heeft van acht paardekrachten, kan zij een dubbelen ploeg alleen door zwaren kleigrond trekken. En als de chauffeur maar goed koers houdt, trekt ze de voren even recht als een koppel paarden. Op dezelfde wijze wordt een grasmaaimachine aangehaakt of een oogstmachine, die het koren niet alleen afmaait, maar ook in schooven bindt. De kosten bedroegen bij de laatste bewerking aan petroleum f 1.20 per H.A. Dat bedrag is niet hoog, als men bedenkt, dat er minstens vier of zes paarden noodig waren geweest voor 't zelfde werk, en dat één man niet al die paarden kan blijven besturen. En paarden eten wel geen petroleum, maar wát zij eten, kost ook geld.

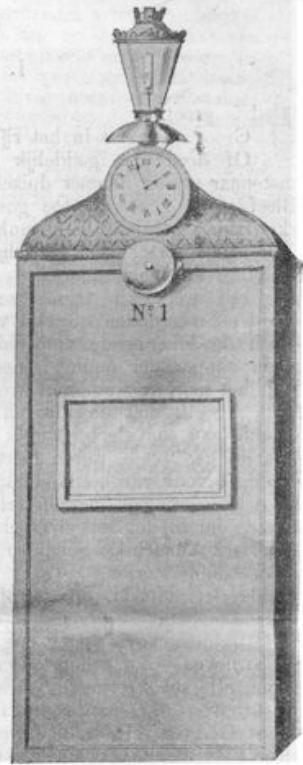

Bovendien wordt de veldmachine nooit moe. Als zij den geheelen dag geogst heeft, dan brengt ze ook nog met plezier den oogst naar de boerderij en ze wil langs den straatweg ook nog wel een paar karren vol koren naar de stad trekken. Op den straatweg maakt men zich het leven gemakkelijker, door een paar flinke gummibanden om de wielen te slaan.

Daar hebben we dus het metalen ros op den akker. Een ros, dat evenals het levende den akker op en af gaat en met zijn ruiter schijnt mee te leven. In Engeland is tegenwoordig bij den landbouw gebrek aan werkvolk, en daardoor kan het motorpaard, dat zoo weinig menschen noodig heeft, thans wel eens zich een duurzame plaats veroveren. En wie weet, of onze Groningsche en Zeeuwsche boeren de zweep ook niet binnenkort neerleggen en de veldmachine gaan berijden.

Alarmzuilen.

Het snelle leven, dat wij leiden, maakt het voor misdadigers mogelijk, vlug en gemakkelijk hun straf te ontkomen. Hoeveel wandaden zijn er in de laatste jaren geschied, vooral in de groote steden, waarvan de dader nimmer ontdekt is! Dat heeft een Duitscher gebracht tot een uitvinding, die, als ze wordt toegepast, in enkele minuten al de bewoners eener groote stad op de hoogte brengen zal van al wat er merkwaardigs voorvalt. Hij wil namelijk op verschillende punten in de stad zuilen plaatsen, die telefonisch in gemeenschap zijn met het hoofdbureau van politie. Zoodra een misdaad is geschied, een groote brand is uitgebroken, een kind is verloren geraakt, een persoon is overreden en naar het ziekenhuis gebracht, snelt, wie het weet, naar de naaste alarmzuil en maakt het per telefoon bekend. Onmiddellijk wordt van uit het hoofdbureau aan al de zuilen de mededeeling gedaan. Eerst door het luiden van een bel, die de aandacht trekt gedurende een paar minuten. De naaste politieagent is verplicht zich naar de zuil te begeven. Daar ontvangt hij de telefonische mededeeling van het gebeurde, die hij onmiddellijk op de zuil schrijft, zoodat de geheele stad met het gebeurde in kennis is gesteld, en de belanghebbende dadelijk zijn maatregelen kan nemen. Bij alle stations van de stad bevinden zich zuilen en de politieagent bij het station heeft onmiddellijk de beschrijving van den misdadiger, die zich misschien door de vlucht aan zijn straf wil onttrekken. Een moeder, die haar kind mist, hoort de alarmklok luiden, en leest, waar de verlorene gevonden is. Wie ver van zijn huis werkt, hoort de alarmklok luiden en leest, dat zijn huis in brand staat, zoodat hij onmiddellijk ter hulpe kan snellen en niet eerst in den laten avond zijn ongeluk verneemt, als het reeds te laat is, om nog te helpen.

Van de eene stad naar de andere snelt het bericht in geval van de vlucht van een misdadiger, want de alarmzuilen der groote steden zijn ook onderling verbonden, en overal kan men acht geven op den vluchteling. Op deze wijze hoopt de uitvinder der alarmzuilen, de heer Eugen Fasz te Halensee, het groote publiek ter hulpe te zijn en misdadigers de vlucht te beletten. Bovendien wenscht hij in de zuilen de noodzakelijkste dingen te hebben, die tot redding en hulp kunnen dienen, zooals: een draagbaar, een dregge, verbandmiddelen en dergelijke, waar men tegenwoordig nog al eens naar zoeken moet.

Telegrafie zonder draad.

Den 13den October 1903 ging een sneltrein van Montreal naar Portland (Amerika) voorzien van een Marconi-toestel. De snelheid was 20 uren gaans per uur. Gedurende de geheele reis bleef men met verschillende stations in telegrafische gemeenschap. Wel een bewijs, dat de telegrafie zonder draad een toekomst heeft.

ALBERT.